# Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 51 - 20 DECEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank



Bobo moppert: „Toe nou, Krabbel,
Hou eens op met dat gebabbel
Met dat muisje op de vloer.
Babbel liever met je broer!"

Zou Bobo de drie andere muisjes niet gezien hebben?

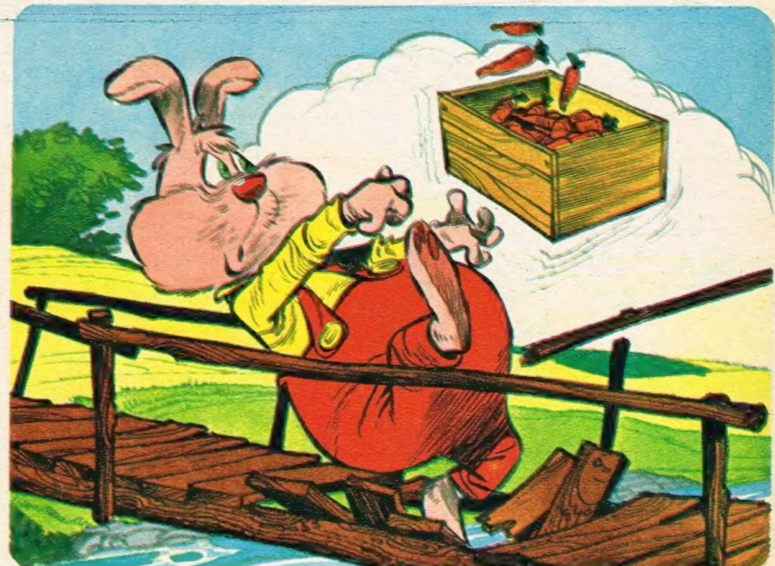
## VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS



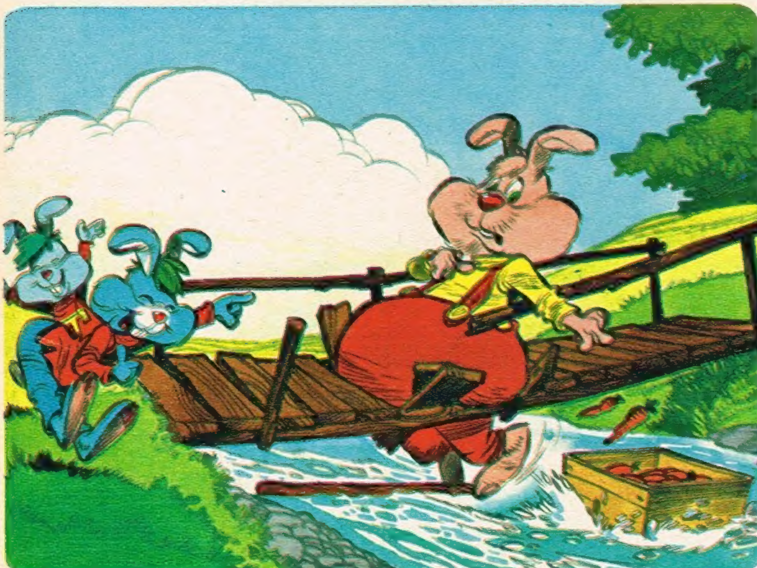

# Bobo Konijn en zijn



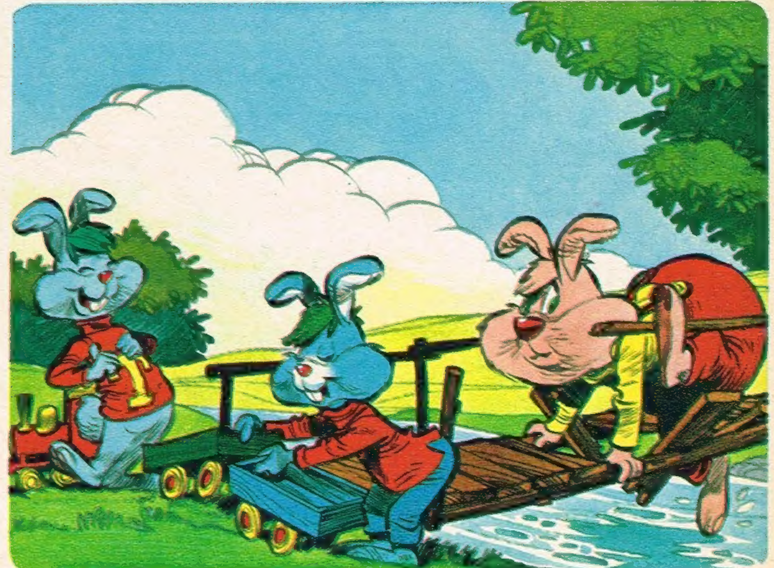
1. Bobo en zijn neefje Tsjoek-Tsjoek zijn samen aan het spelen bij een houten bruggetje. Stap, stap, stap, daar komt oom Slokop aan. De dikste inwoner van Konijnenland. Hij draagt een grote kist vol heerlijke worteltjes. Oom Slokop wil zichzelf weer eens trakteren. Daarom ziet hij er zo vrolijk en blij uit.



2. Oom Slokop lijkt wel Hollebolle Gijs uit het liedje! Maar hij is zo dik en zo zwaar dat de planken van het houten bruggetje hem niet meer kunnen dragen. Krak-krak!!! Drie planken breken zomaar middendoor. Van schrik laat oom zijn kist met worteltjes los. „Help, ik zak door de brug!" schreeuwt hij.



3. Bobo en Tsjoek-Tsjoek hebben even stokstijf van schrik staan kijken. Wat voor een vreselijk ongeluk gebeurt daar met oom? Maar opeens zien ze dat het nogal goed afloopt. Oom kan niet eens door de brug zakken. Het gat is niet groot genoeg voor zijn dikke buik. Gelukkig maar, anders was het erger geweest.



4. „U mag niet mopperen, oom!" lacht Tsjoek-Tsjoek. Maar oom moppert tóch. „Mijn kist met worteltjes is in het water gevallen," bromt hij. „Kijk, daar drijft mijn heerlijk maaltje! Wat zielig voor mij!" „Stil maar, oom, ik knap dat wel even voor u op," troost Bobo. „Tsjoek-Tsjoek, mag ik twee wagentjes lenen?"



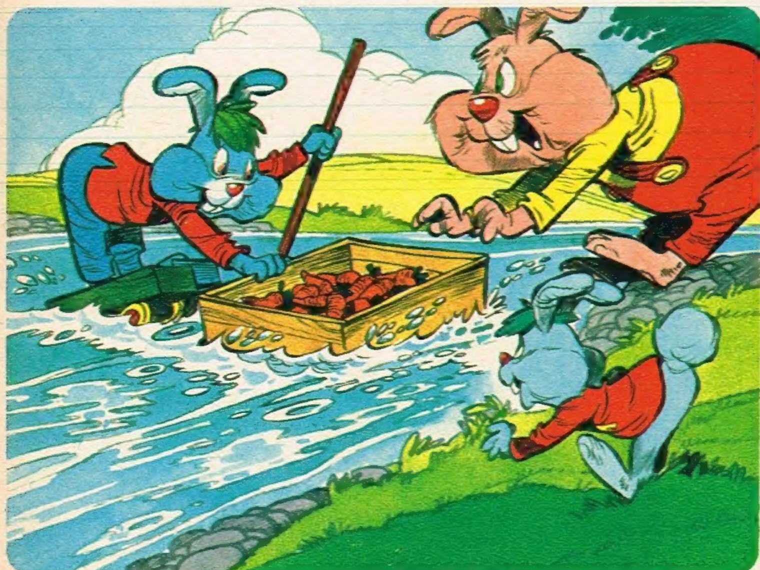

# vrolijke familie



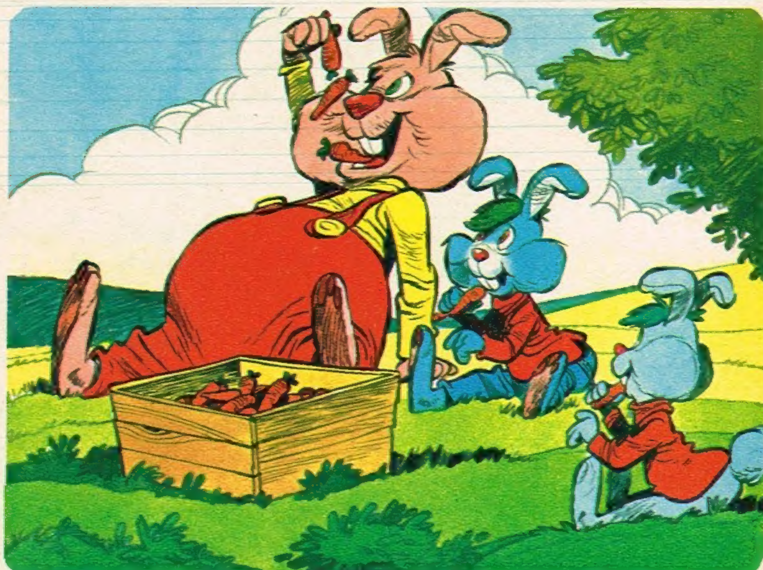
5. Kijk eens wat Bobo doet met de wagentjes van Tsjoek-Tsjoeks speelgoedtreintje! Hij zet ze op het water en gaat er zelf in staan. Met een stuk van de afgebroken brugleuning duwt hij zich vooruit. Plons, plons, de kist met worteltjes achterna. „Dat is gevaarlijk, Bobo!" waarschuwt oom Slokop. „Val er niet in!"



6. Voor het eerst van zijn leven denkt oom Slokop niet aan eten. Hij is doodsbang, dat Bobo in het water zal vallen. „Kun je wel zwemmen?" schreeuwt hij. „Jongen toch, pas op dat je niet verdrinkt! Ik kan niet zwemmen en ik kan je dus ook niet redden." Maar gelukkig houdt Bobo zich in de wagentjes mooi overeind.

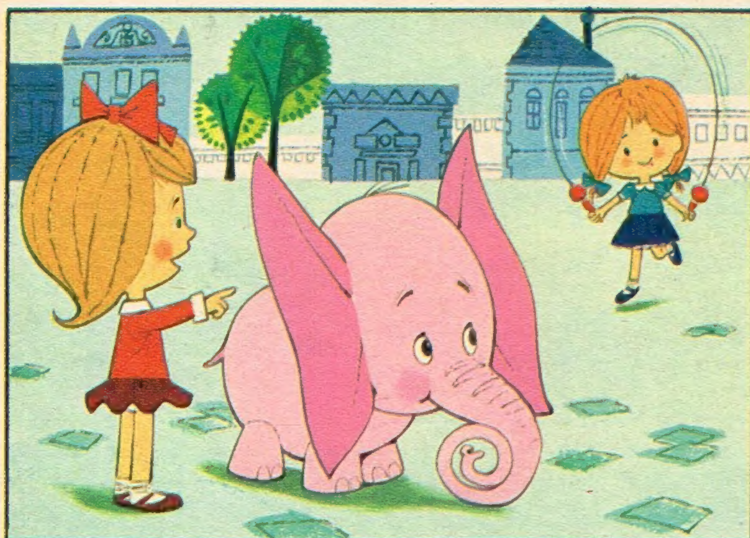


7. Ha, daar heeft hij de kist met worteltjes te pakken! Lachend duwt hij de kist naar de waterkant. „Hoi!" roept oom opgelucht. „Bobo, jij hebt mijn worteltjes gered! Kom gauw op het droge, kerel. Het was gevaarlijk van je, maar je hebt het er goed van afgebracht. Mmm, mijn heerlijke worteltjes, ik ruik ze al, mmm!"

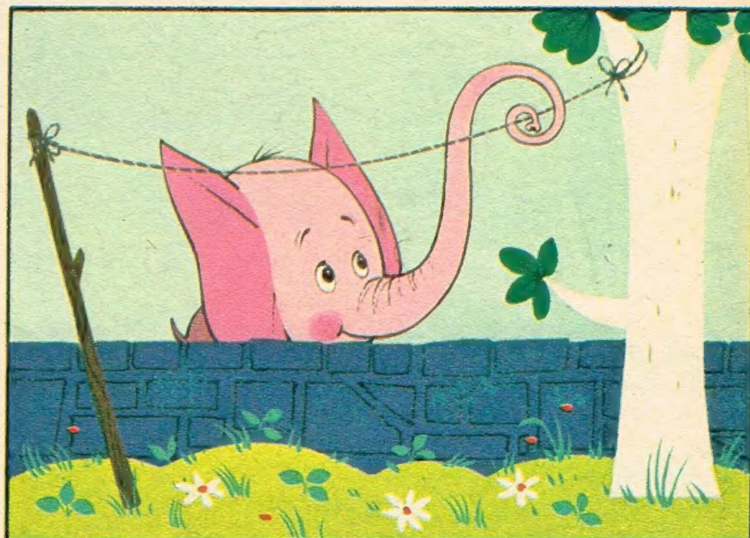


8. Oom Slokop trakteert nu niet alleen zichzelf: ook Bobo en Tsjoek-Tsjoek mogen meeëten. Maar eerst moet Bobo beloven, dat hij nooit meer zoiets gevaarlijks uit zal halen. „Ik zal het nooit meer doen, oom," zegt hij. Dan zegt hij niets meer. Je hoort alleen nog maar ‚krék-krék' van het worteltjes-eten!

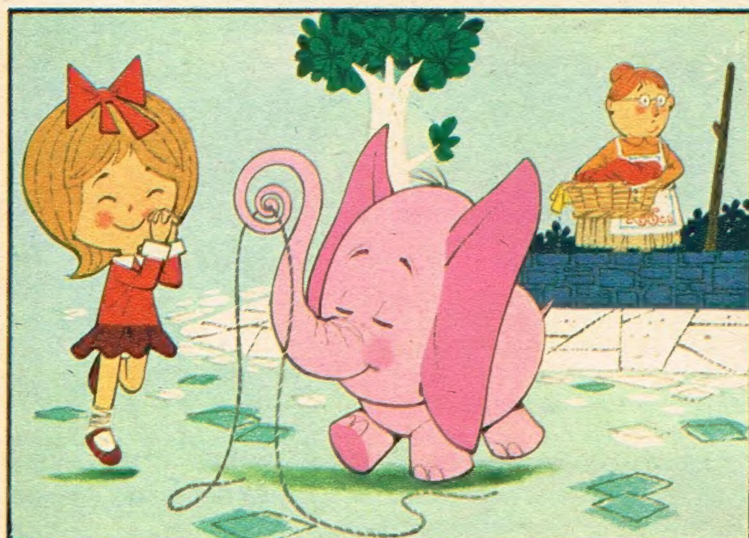
# SIMMIE SUIKER HET OLIFANTJE MET DE LANGE SLURF



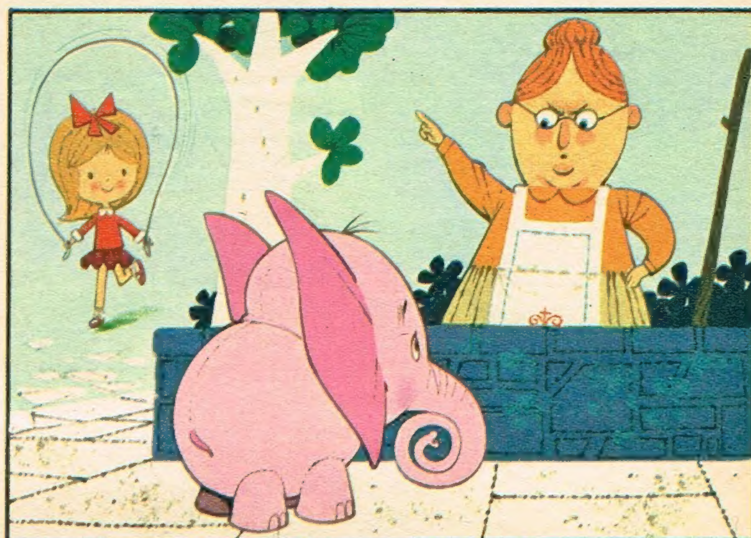
1. „Ik wou dat ik een springtouw had, dan kon ik net zo lekker springen als Margje," zegt Mimi, het vriendinnetje van Simmie. Simmie wil Mimi best helpen. Hij gaat diep zitten nadenken.



2. Ha, ik weet wat, denkt Sim. Tante Netjes waslijntje! Dat kan best. Ze gebruikt het toch niet. Hij steekt zijn lange slurf omhoog en begint het waslijntje van tante Netje los te maken.



3. „O, wat ben jij een schat van een olifantje," zegt Mimi, als Simmie haar het lijntje brengt. „Wat een fijn springtouw!" Maar wie komt daar aan? Tante Netje! Met een mandvol wasgoed.



4. „Simmie, wat heb je met mijn lijntje gedaan? Foei!" moppert tante Netje. „Nu kan ik nergens mijn was ophangen." Die arme tante Netje, denkt Simmie een beetje bedroefd, 't is mijn schuld!



5. Maar Simmie kan Mimi toch haar mooie springtouw niet afnemen! Ze is er net zo fijn mee aan het spelen. Wat moet ik doen om het weer goed te maken? denkt hij. Opeens weet hij het.

6. Hij maakt een waslijn van zijn slurf. Tante Netje kan er al haar was aan ophangen. „Kan ik misschien nóg iemand helpen?" vraagt Simmie. Nee, nu niet.

Maar misschien *VOLGENDE WEEK*. . .

# SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Weet je nog hoe fijn je in het zand kon spelen, toen het zomer was? Dan zul je vast met plezier de woordjes hieronder schrijven:



emmer



schop



vijver



schelpen



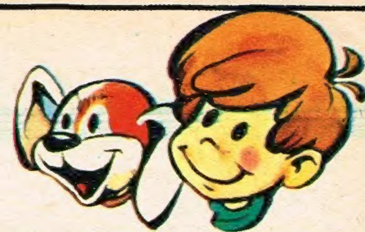
zandkasteel



Mieke en Hannie op het strand



# OOM STUNTEL en de afgevallen bladeren





1. „Och, wat moet ik toch hard werken," zucht oom Stuntel, terwijl hij met een bezem de afgevallen bladeren bij elkaar veegt. „Neef Heintje heeft maar een lekker leventje. Die kan fijn gaan fietsen! Kssst, uit de weg, Flap, of ik veeg je op!" „Kan ik helpen, oom Stuntel?" roept neef Heintje uit de verte.



2. Oom kijkt eens naar Heintjes fiets en opeens krijgt hij een idee. „Heintje, kom hier!" schreeuwt hij. „Ik zal je eens wat laten zien, de stunt aller stuntels mag ik wel zeggen!" Ik ben benieuwd, denkt Heintje. Wat zou oom van plan zijn? „Zeg maar wat ik doen moet, oom," roept hij. „Ik doe alles met plezier."



3. „Jou heb ik niet nodig, alleen je fiets," lacht oom. Hij zet Heintjes fiets op z'n kop en haalt er eerst de banden en daarna de velgen af. Oom houdt alleen de spaken van het wiel maar over. „Oóóm!" brult Heintje. „Wat doet u nu met mijn mooie fiets?" „Die maak ik weer piekfijn in orde," belooft oom.



4. „Asjemenou!" zegt Heintje, als oom met zijn fiets over het tuinpad loopt. De spaken van de wielen pikken nu keurig alle afgevallen bladeren op. „Pompompompom. . ." zingt oom. Hij hoeft zich niet meer moe te maken met vegen. „Dat is heus de stunt aller stuntels," zegt Heintje tegen Flap de hond. Die oom toch!



5. Als er eindelijk in heel de tuin geen enkel blad meer ligt, zijn de wielen van Heintjes fiets helemaal versierd met rode en bruine bladeren. „Jammer dat je er zo niet op kunt rijden," zegt oom.



6. „Herfstbladeren zijn prachtig van kleur. Maar ja, je moet ze van de spaken halen. Af, Flap! Blijf van Heintjes fietsband af, jongen! Die moet nog langer mee dan vandaag!" Eindelijk is de fiets weer in orde.



7. „Bedankt voor het lenen van de fiets," lacht oom, als hij de poort van de tuin openmaakt. „HOEI-JOEI-HOEI-FUUUT!" blaast de wind. En de wind jaagt alle bladeren, die oom Stuntel netjes op een hoop heeft gelegd, de lucht in.



8. Ritselderitsel, daar dwarrelen ze naar binnen. Oom heeft de tuindeuren wagenwijd openstaan. Daar dansen de herfstbladeren naar toe. Ze dansen binnen in ooms zitkamer. Heintje zet zijn fiets tegen de schutting. „Oom, wat verschrikkelijk!" roept hij. „Al die afgevallen bladeren in uw huis! Jakkes!"



9. De herfstbladeren hebben zeker gehoord, dat oom Stuntel ze zo mooi vindt. Kijk eens wat ze gedaan hebben? Ze hebben ooms kamer helemaal versierd. „Nu heb ik een prachtige herfstkamer!" roept oom verrast. „Ik raap ze niet op, Heintje. Voorlopig laat ik ze liggen. En jij, Flap, afblijven, hoor, ze zijn veel te mooi!"

# We wonen allemaal in een gele caravan

De hele familie Zonnemans is vandaag in de speeltuin. Oom Wim is meteen maar op de glijbaan geklommen. En hij glijdt met zo'n vaart naar beneden dat zijn hoed erbij afwaait. De tweeling is op het klimrek geklauterd. De drie poesjes van Peter ook. Maar die voelen zich er niet zo goed thuis.

Een van de poesjes valt van het rek af. Gelukkig staat Peter al klaar om hem op te vangen. De baby zit met een schepje in zijn hand in de zandbak te kraaien van plezier. Wiesje plant een heleboel bloemetjes in het zand. Het lijkt wel een tuin. Lucie zet haar pop erin. En oma? Die zit te breien en kijkt maar.

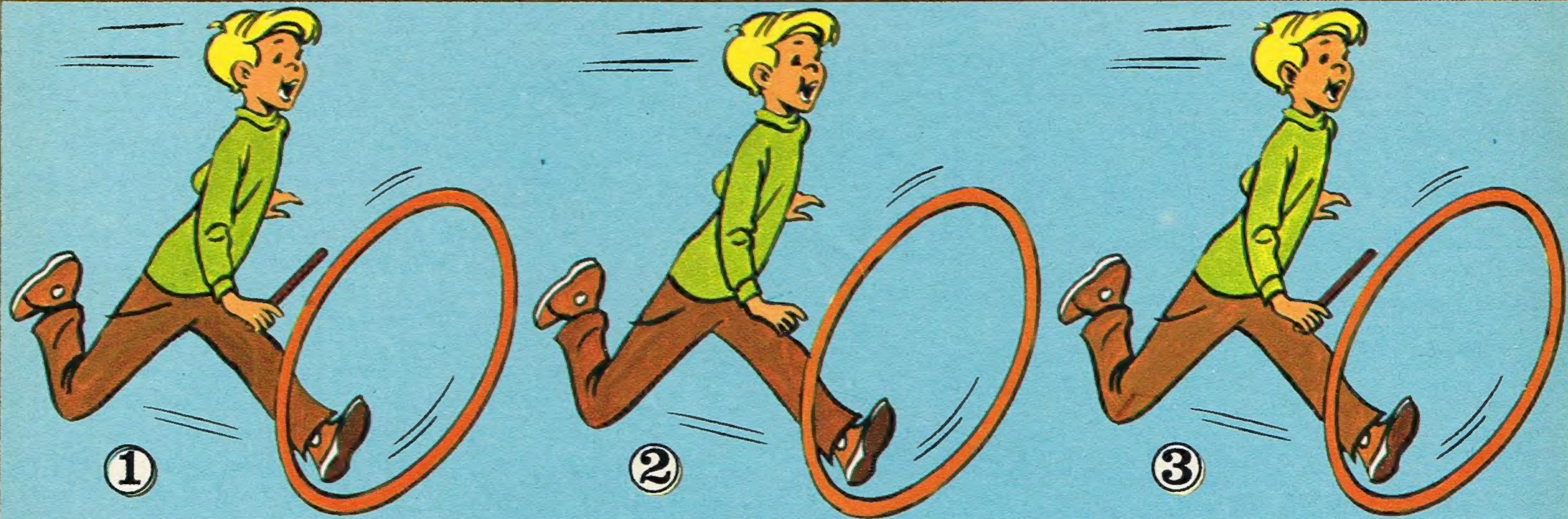
Loekie en Anja zijn fijn aan het wippen. Marja zit op de schommel. Papa geeft haar telkens een zetje. Ze gaat reuze hoog. Opa heeft natuurlijk weer een dutje gedaan. Maar nu krijgt hij een koekje van mama Zonnemans. En daar wil hij best even voor wakker worden.

Tippie, de hond, zit zo mooi als hij kan. Dan krijgt hij ook een koekje, hoopt hij. En wat doet Bas? Die is weer aan het schilderen. Hij verft het hek van de speeltuin knalgeel. Zou dat wel mogen? Ze vinden het allemaal even fijn in de speeltuin. En jullie?

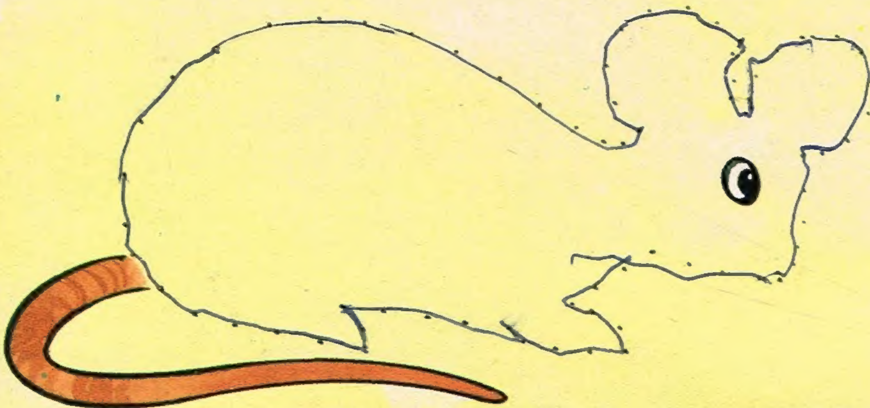
Er zitten drie schepjes en drie koekjes in de tekening verstopt. Wie ze vindt, mag een keer naar de speeltuin.



# ZULLEN WE DIT EENS DOEN?

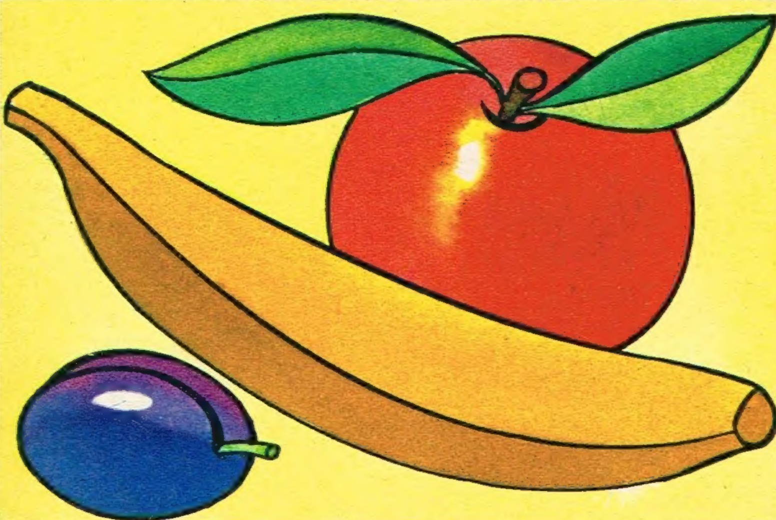


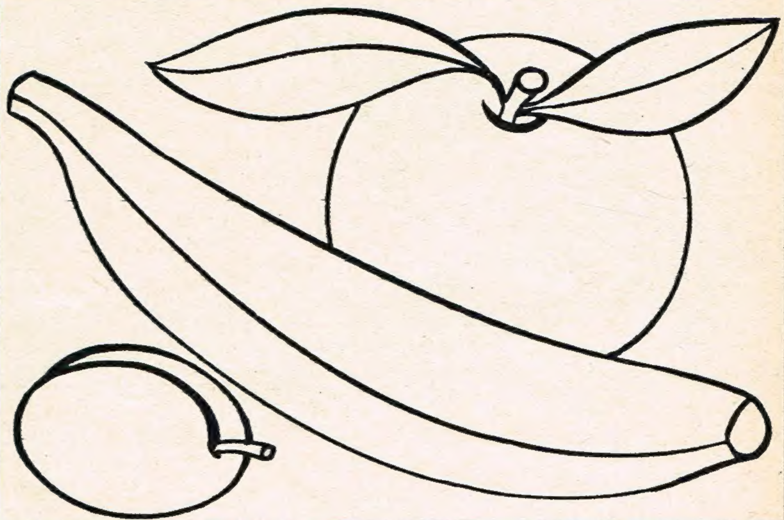

HEEL GOED KIJKEN! Zijn de plaatjes 1, 2 en 3 precies hetzelfde? Nee? Welk is dan anders?





LIJNTJE TREKKEN OVER DE PUNTJES! Wie heeft er van de kaas gesnoept? Het is een m...

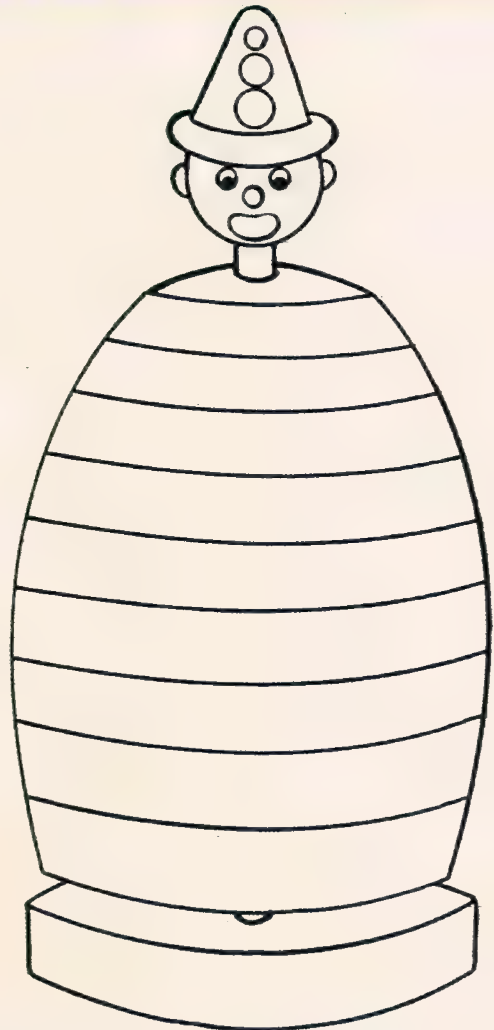




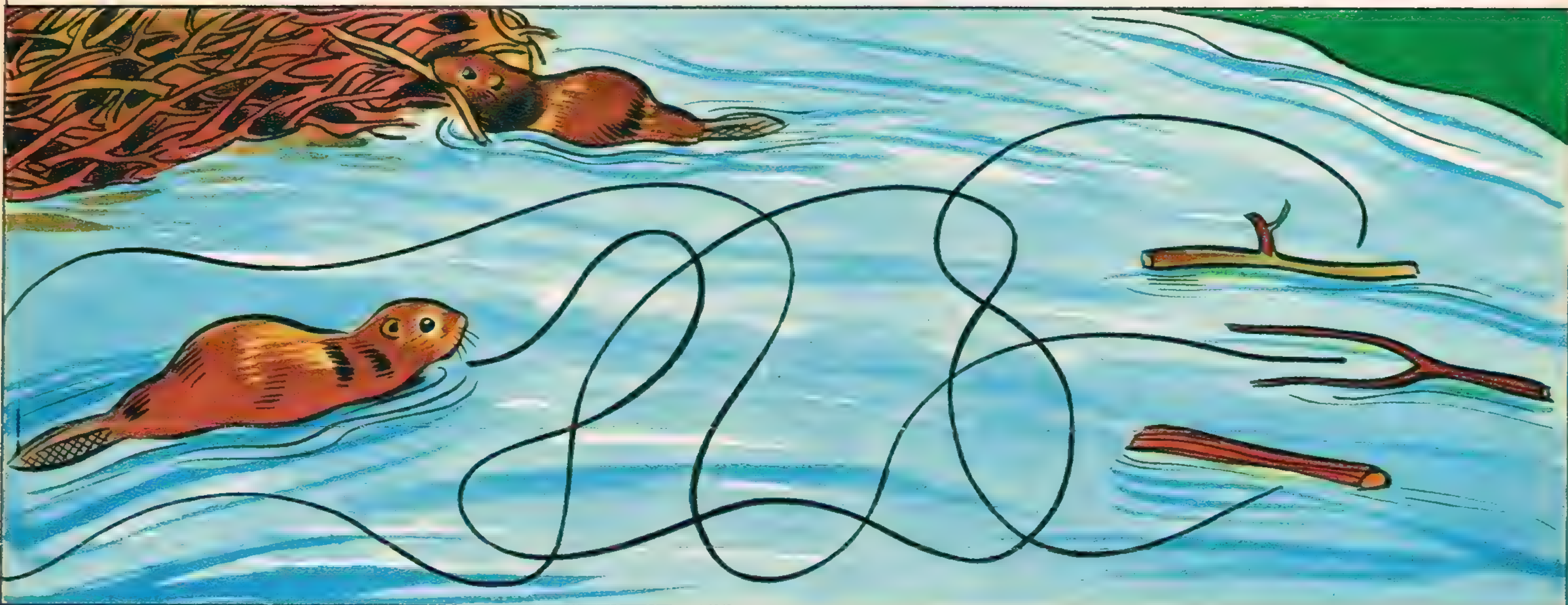
MOOIE KLEURTJES MAKEN! Het tweede plaatje is lang niet zo mooi als het eerste. Maak jij er mooie kleurtjes op?

# ZULLEN WE DAT EENS DOEN?





NOG MÉÉR KLEUREN. Zo'n grappig houten clowntje kleuren is best een leuk werkje. Kleur je niet over de zwarte lijntjes?



KIJKEN NAAR DE BEVER. Om zijn nest te bouwen heeft de bever takjes nodig. Hij ziet drie takken. Welke tak gaat hij pakken?



# JOEP en JORISJE op droomavontuur

Jorisje was een kleine jongen, die dolgraag een grote hond had willen hebben. Maar Jorisje woonde op een flat en daar was voor grote honden geen plaats. Daarom had hij een speelgoedhond gekregen, die ,net echt' was. Jorisje noemde hem Joep.
Als Jorisje 's avonds in slaap viel met Joep in zijn armen, droomde hij dikwijls dat Joep opeens een levende hond werd. Samen beleefden ze allerlei avonturen. Het waren natuurlijk maar droomavonturen, maar die kunnen dikwijls leuker zijn dan echte.
„Joep, ga je mee met de baas!" riep Jorisje op een nacht in zijn droom.
Meteen kwam de hond aangerend.
„We gaan heel ver wandelen," zei Jorisje. „Zullen we naar de stad gaan? Daar zijn wel mooie winkels en er is van alles te zien. Maar voor jou is het er eigenlijk niet zo leuk. Je kunt er niet rennen. En lastig is het ook, met plasjes en zo. Kom op, we gaan naar buiten. We gaan naar het bos!"
Toen ze een poos gelopen hadden, waren ze in een groot bos.
„Zouden er hier rovers wonen?" zei Jorisje. „Misschien wel, maar het kan me niets schelen. Als jij bij me bent, word ik nog niet bang voor tien rovers!"
Ze liepen samen steeds maar dieper dat vreemde, donkere bos in. Plotseling bleef Jorisje staan. Hij had iets gehoord en Joep spitste ook al zijn oren.
„Wie is daar? Wie is daar?" schreeuwde iemand.
De... de rover, dacht Jorisje. Maar je moet niet denken dat hij bang werd. Welnee, hij lachte. Wij gaan samen die rover vangen en hem naar de politie brengen, dacht hij. En alle gouden en zilveren schatten, die hij gestolen heeft, gaan we naar de mensen terugbrengen. Dan is iedereen reuzeblij, omdat wij de rover gevangen hebben.
„Wie is daar? Is daar iemand?" klonk het.
„Kom mee," zei Jorisje dapper. „We gaan erop af!"
Ze slopen door heel kleine paadjes en plotseling kwamen ze op een open plek in het bos. Midden op die plek zat een man. Hij zag er helemaal niet als een rover uit. Hij had aan een been een laars en aan de andere voet alleen maar een kous. Wie had er ooit een rover op een laars en op een kousevoet gezien?
„Bent u een rover?" vroeg Jorisje meteen.
„Welnee," zei de man. „Ik ben boswachter. Ik heb een ongeluk gehad en ik zit hier al uren lang op hulp te wachten. Mijn paard is ergens van geschrokken en toen is het gaan steigeren. Ik ben van zijn rug gevallen en het paard is ervandoor gegaan. Als de andere boswachters wisten dat ik hier zat, zouden ze me al lang gehaald hebben."
„Waar wonen de andere boswachters ergens?" vroeg Jorisje.
„Ze zijn bij elkaar in een kamp, maar het is voor jou veel te ver om daar naar toe te gaan. Auau, mijn voet doet zo'n pijn!" kreunde de arme man.
„Maar Joep is er ook nog," schreeuwde Jorisje. „Joep, laat zien wat jij voor een hond bent. Welke kant moet hij uit, meneer de boswachter?"
„Die kant..." wees de man. Jorisje pakte een papiertje uit zijn zak, krabbelde daarop: „De boswachter is in nood. Kom hem dadelijk helpen!" en stak dat briefje tussen zijn halsband. Als een pijl uit een boog rende Joep weg.
„Mijn hond kan alles," schepte Jorisje op. „Het is de knapste hond van de hele wereld."
De boswachter hoopte maar dat die kleine jongen gelijk had, maar hij geloofde er niet veel van. Maar jawel, hoor! Niet lang daarna kwam Joep luid blaffend terug, gevolgd door de andere boswachters.
Ze tilden de kreunende man op een paard en zo gingen ze terug naar het kamp. Natuurlijk mochten Joep en Jorisje ook mee.
Joep en Jorisje werden geweldig verwend. Joep kreeg worst en kluiven en Jorisje een grote slagroomtaart.
En toen... toen werd hij wakker, omdat het morgen was.
De speelgoedhond lag in zijn armen.
„We hebben weer een fijn droomavontuur beleefd," zei Jorisje.
„Alleen jammer dat ik de kans niet meer kreeg om die taart op te eten."
Jorisje kleedde zich aan en kreeg van zijn mammie twee boterhammen met hagelslag. Het was wel geen taart, maar ze smaakten tóch lekker!





# GA JE MEE NAAR



1. „Goedemorgen, Pukkie," zegt de eekhoorn op het voeteneind, als de kleine sprookjesjongen wakker wordt. Zulke dingen gebeuren alleen in Sprookjesland, dat snap je zeker wel! „Hallo, eekhoorn," roept Pukkie. „Ik heb opeens zin om naar het eekhoorneiland te gaan. Ik kleed me vlug aan en pak de roeiboot!"



2. „Pukkie! Oe-hoe, Pukkie!" roept Wanda, de kleine fee, als ze haar vriendje in de boot voorbij ziet komen. Maar Pukkie heeft geen zin om naar Wanda te gaan. Ze wil natuurlijk dat ik boodschappen met haar ga doen. Laat ze maar alleen gaan. Ik vind boodschappen doen een snertwerk, denkt Pukkie en roeit verder.



3. „Stommeling, kom hier!" roept Wanda. Maar Pukkie wil niet luisteren. Dan haalt ze de kleine zeemeerminnetjes erbij. „Trekken jullie die domme sprookjesjongen eens met zijn bootje deze kant uit," zegt ze. „Zeker, Wanda," roepen de zeermeerminnen en even later wordt er flink aan Pukkies boot gerukt.



4. „Laat dat," schreeuwt Pukkie nijdig. „Ik ga naar het eekhoorneiland en ik wil niet met Wanda boodschappen doen." Maar de zeemeerminnen houden niet op. Ze trekken zo hard ze maar kunnen. Pukkie wordt nog bozer. „Ik spring nog net zo lief in het water," schreeuwt hij. „Dan zwem ik wel!" Plons, daar gaat hij!

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

# SPROOKJESLAND?









5. Maar het water is zo koud. Pukkie krabbelt met een boos gezicht de waterkant op. En tóch ga ik geen boodschappen doen met Wanda, denkt hij. „Pukkie, Pukkie, ben jij het grote waterfeest vergeten?" roept Wanda.

6. Groot waterfeest? O, dat is waar. De sprookjeskoningin zou vandaag een groot waterfeest geven. „Ja!" roept Pukkie, „daar wil ik naar toe. Ik was het vergeten, omdat er vanmorgen een eekhoorn op mijn voeteneind zat."



7. „Wil jij in dat natte pak naar het feest van de sprookjeskoningin?" zegt Wanda. „Nee, jongetje, dat zal niet gaan." „Och Wanda, help me toch," smeekt Pukkie. „Kom mee!" roept Wanda, „dan gaan we thuis mijn toverstokje halen."

8. In twee tellen heeft de kleine fee Pukkie schoon en droog getoverd. Nu mag hij toch mee naar het feest. In Wanda's gondel gaan ze naar het sprookjesmeer. De sprookjeskoningin is er al. Het feest duurt die hele dag. Pukkie danst met alle feetjes en snoept het meest. Feestvieren kan die kleine sprookjesjongen wel!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

# KEN JE MIJ? VRAAGT DE HERDERSHOND



De mensen zeggen dat ik een mooie kop heb. Toch lijk ik nog een heel klein beetje op een wolf. Ik ben trouw en waaks en ik ben lief voor kinderen. Sommige herdershonden helpen blinde mensen door het verkeer.
Ook de politie gebruikt ons dikwijls. Verder zijn wij goede vrienden voor jong en oud, als we tenminste goed en verstandig behandeld worden.
Dag, jongens en meisjes, nu weet je wat meer van: de herdershond!







